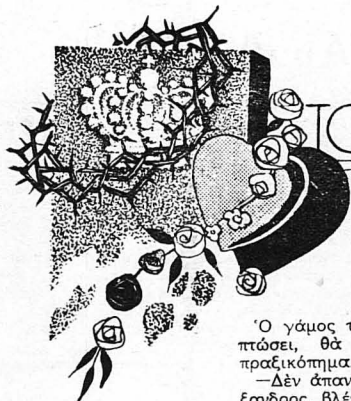

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αύθεντική ειογραφία τής Α. Β. Υ. τής πριγκηπίσσης 'Ασπασίας, χήρας τού άλημονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—'Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

ΧΓ'.

«Ο γάμος τους, έν τοιαύτη περιπτώσει, θά ήταν κυριολεκτικώς πραξικόπημα.

—Δέν άπαντάς; τής ειπε ό 'Αλέξανδρος, βλέποντάς την νά είνε θυ-

θισμένη σέ σκέψεις. Διστάξεις; 'Εσύ, Μπίκα! «Όστε δέν συνταυτίζονται οί πόθοι μας;

—Και τό ρωτάς, 'Αλέξανδρε; τού άπάντησε ή 'Ασπασία. Είχες ποτέ και την παραμικρή άμφιβολία για τούς πόθους και τις επιθυμίες μου;

—Τότε; Γιατί διστάξεις;

—Γιατί δέν θέλω νά δυσαρεστήσω τούς γονείς σου και μάλιστα σήμερα, πού βρίσκονται μακριά από την 'Ελλάδα.

—Αυτό είνε μόνον;

—'Όχι. 'Υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος, έξ ίσου σοβαρός.

—Ποιάς, Μπίκα;

—Τό ότι δέν είνε ή κατάλληλη περίστασις για τό γάμο μας.

Τό ότι θά μάς φέρουν δυσκολίες κι' έμπόδια.

—Νομίζεις;

—Είμαι βέβαιη.

—'Εστω. Τά δέχομαι όλ' αυτά. 'Αλλά, στο κάτω-κάτω τής γραφής, δέν είμαι ύποχρεωμένος νά ζητήσω την άδεια κανενός.

—Μή μιλάς έτσι, 'Αλέξανδρε. Δέν είσαι ένας κινός άνθρωπος. Δέν είσαι πρίγκιψ πλέον. Είσαι βασιλεύς...

—Κι' ως βασιλεύς δέν έχω τό δικαίωμα νά παντρευτώ;

—'Όχι. Και μάλιστα σήμερα. Και μάλιστα με τις εϋθύνες πούχεις αναλάβει άπέναντι τών γονέων σου.

«Ο 'Αλέξανδρος δέν έπέμεινε.

Υπόφερε όμως υπόφερε πολύ.

Και τό μαρτύριό του παρετίνατο...

Καμιά έλπις γυρισμού τού πατέρα του.

Καμιά έλπις λυτρωμού, άπ' τή δύσκολη θέσι στην όποία βρισκόταν.

Στην περίστασι αυτή, ό 'Αλέξανδρος σκέφτηκε πάλι τόν κ. Βενιζέλο. «Αν μιλούσε μαζί του για τό ζήτημα τού γάμου του, άν τόν βολιδοσκοπούσε;

Τί είχε νά χάσει;

Μήπως δέν ήξερε ό κ. Βενιζέλος τό ειδύλλιο του;

Μήπως δέν μίλησε άλλοτε συμπαθώς γι' αυτό;

Γιατί λοιπόν θά τού ήρνειτο αυτή τή χάρη;

Την έποχή αυτή, ό κ. Βενιζέλος έφέρετο —ε'με ή άλήθεια—πολύ συμπαθώς στον 'Αλέξανδρο. Φροντίζε, με κάθε τρόπο, νά τόν κάνει νά ξεχνά τες λύπες του και τις φροντίδες του ως βασιλέως.

«Ολ' αυτά 'εχε υπ' όφιν του ό 'Αλέξανδρος, όταν άποφάσισε νά μιλήσει ό ίδιος αυτή τή φορά στον πρωθυπουργό για τό ζήτημα τού γάμου του.

Την άποφάσι του αυτή, ό 'Αλέξανδρος δέν την έκρυψε από την 'Ασπασία, άν και ήταν βέβαιος ότι θά τόν άπέτρεπε από ένα τέτοιο διάθεμα. Και πραγματικώς, ή 'Ασπασία Μάνου, γυναίκα με σιδερένια θέλησι και άδαμάντινο χαρακτήρα, μόλις άκουσε την άποφάσι τού 'Αλεξάνδρου έξανέστη

—Ποθώ νά γίνω δική σου, ειπε στον 'Αλέξανδρο. Ποθώ νά γίνω δική σου, όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα. 'Η έκκρεμότης αυτή με θανατώνει. Προτιμώ όμως νά πεθάνω από τή λύπη και την άπόγνωση, παρά νά γίνω άφορμη δυσαρεσκίας στους γονείς σου, πού βρίσκονται τή στιγμή αυτή μακριά από την 'Ε-

λάδα, μακριά από τό θρόνο τους.

Τά λόγια αυτά τής 'Ασπασίας Μάνου ήσαν λογικά, ειλικρινή, τίμια, λόγια άνώτερα—ας μοι έπιτραπή ό χαρακτηρισμός αυτός—λόγια άνώτερα, λέμε, μιās γυναίκας.

'Αλλά ή 'Ασπασία Μάνου δέν ήταν μιιά τυχούσα γυναίκα, από τις τόσες και τόσες άγύχρονες γυναίκες, πού θέτουν ύπεράνω όλων τό προσωπικό τους συμφέρον.

Μολαταύτα, ή τόσο ειλικρινής άπάντησίς τής δυσαρεστήσε τόν 'Αλέξανδρο. Και για πρώτη φορά την ήμέρα αυτή, πέρασε πάνω στο διαυγή κι' όλογύαλο ουδάνο τού έρωτός των ένα σκυρό σύννεφο, ένα σύννεφο δυσαρεσκίας, τό πρώτο και τελευταίο ίσως, καθ' όλο τό διάστημα τού ειδυλλίου των και τής συζυγικής ζωής των.

—«Όστε νομίζεις πως έγω έλημονήσα τούς γονείς μου; ρώτησε την 'Ασπασία, κατσουφιάζοντας, σαν μικρό παιδί, πού τό δυσαρετήσασα.

—'Όχι, δέν ειπα αυτό, άπάντησε ή 'Ασπασία. Δέν είπα ότι λεμονήσες τούς γονείς σου. Λημονήσες όμως άσφαλώς τις συμβουλές τών ξεροίσταν γονέων σου, τις νοουθεσίες των και—τό σπουδαιότερο—την ύπόσχεσι σου πρds αούτους, σχετικά με τό ζήτημα τού γάμου μας.

—Κάνεις λάθος, άγαπητή μου. Μ' άδικείεις. Ναι, μ' άδικείεις, Μπίκα. Γιατί δέν λεμονήσασα τίποτε. Δέν είμαι επιλήσιμων, δέν είμαι προδότης...

—Τότε;...

—Δέν μπορώ όμως νά περιμένο περισσότερο. Δέν μπορώ νά περιμένο, δέν θέλω νά περιμένο... πρds χάριν σου μάλιστα, για νά είμαι ειλικρινής. 'Η ιστορία αυτή μπορεί νά κρατήση πολλά χρόνια. Αυτό δείχνουν τά πράγματα, όπως πολύ καλά γνωρίζεις. 'Υποσχέθηκα στους γονείς μου, πριν έπιστρέψουν άπ' την έξορία τους. Ναι, αυτό εν' άλήθεια και δέν τό άναίρω. 'Αλλά όταν μιλούσα με τόν πατέρα μου και την μητέρα μου περί τής επιστροφής των στην 'Ελλάδα, ούτε έγω, ούτε κι' αούτοι φυσικά—είχαν υπ' όφιν τους πως ή άπομακρυνσι τους έξ 'Ελλάδος θά κρατούσε τόσο πολύ, ότι θά παρετίνατο έπ' άπειρων. 'Επίστευα και έπίστευαν ότι έντός όλίγων μηνών θά ξεναγούριζαν πίσω. Νά όμως πού ή έλπίδες μας διαψεύθησαν, δυστυχώς. Νομίζεις λοιπόν ότι δέν με λύει αυτό κάπως τής ύποχρεώσεως πού ανέλαβα, δέν μου δίνει τό δικαίωμα νά φροντίσω, επί τέλους, για την εύτυχία μου;

Τό έπιχείρημα αυτό τού 'Αλεξάνδρου δέν ήταν καθόλου σαθρό, καθόλου παράλογο. Είχε άρκετή λογική. Μά ή 'Ασπασία δέν μεταπέθηκε, δέν άλλαξε γνώμη. 'Η όρασι 'Ασθλι έλπιζε ότι οι βασιλείς θά γύριζαν μιιά μερα πίσω στην 'Ελλάδα. Δέν έλιπζε άπλως. Πίστευε σ' αυτό σκραδάντως. Γιατί λοιπόν νά βιαστούν, γιατί νά προσθέσουν μιιά καινούργια λύπη στους έξοριστούς;

Πιθανώς βέβαια ή επιστροφή των βασιλέων ν' άργούσε κάπως. Μά αυτό, κατά τή γνώμη της, δέν ήταν άφορμη, δέν ήταν δικαιολογία έπιτρέπουσα ένα τέτοιο πραξικόπημα. Κατά τή γνώμη της, τό καλύτερο και τό πιο φρόνιμο πού είχαν νά κάμουν, ήταν ή ύπομονη. Σιδερένια, άτσάλινα ύπομονη...

'Αλλά ό 'Αλέξανδρος δέν είχε την ίδια ιδιοσυγκρασία. *Ηταν θερμός, όρμητικός, παράφορος στον έρωτά του. 'Η άνυπομονησι του τόν έκέντριζε και τόν έθίαζε νά προηθ ό μιιά πράξι, πού θά καταλυπούσε τούς γονείς του. Δέν τό άντελαμβάνετο όμως αυτό. «Έβλεπε τά πράγματα σαν έρωτευμένους, χωρίς ψυχραιμία...

—Λοιπόν, ειπε πάλι σε λίγο ό 'Αλέξανδρος στην 'Ασπασία. Δέν βρίσκεις λογικές τις σκέψεις μου;

«Ο θεός τού 'Αλεξάνδρου, πρίγκιψ Γεώργιος

—“Οχι, απάντησε αδιστάκτως ή δεσποινίς Μάνου.

—“Οχι!... ”

“Ο ‘Αλέξανδρος έμεινε πειρά άναυδος, εμβρόντητος.

Και για μία στιγμή, μία τρομερή σκέψη πέρασε απ’ τó μυαλό του.

Μήπως ή ‘Ασπασία δεν τόν αγαπούσε όσο την αγαπούσε, όσο την ελάντευε αυτός; Δεν μπορούσε να δώσει άλλη εξήγηση στη στάση της, στην τόση της έπιμονή, στο ν’ άρνείται διαρκώς.

Η σκέψις αυτή, ή τόσο άδική για τήν δίδα Μάνου, έκαμαν έξαλλο τόν ‘Αλέξανδρο. Τοιμαζόταν να ξεσπάσει, να τής πη την ύποψία του, να τής φανερώσει τις σκέψεις που χόρευαν τώρα στο μυαλό του, άλλα την τελευταία στιγμή συγκρατήθηκε. Αντίκρουσε, καθώς σήκωσε τó κεφάλι του, τó άδολο, τó γεμάτο φώς και ελλικρινεία βλέμμα τής αγαπημένης του. Και μέσα στο βλέμμα αυτό, μέσα στ’ αγαπημένα εκείνα μάτια διάβασε, σαν σ’ ανοιχτό βιβλίο, μαζί με τόν έρωτα, τόν μεγάλο έρωτα, την έγκρατρία, την ύπομονή, την ατελείωτη ύπομονή...

—Τέλος πάντων, Μπίκα, ειπε τέλος στην αγαπημένη του, ή ιστορία αυτή κράτησε πολύ. Θά σ’ άκουσω μολταταύτα. Και πριν προβώ σε κανένα διάθεμα, θά γράψω στόν πατέρα μου.

“Η ‘Ασπασία κούνησε τó κεφάλι της.

—Δέν τó βρίσκεις φρόνιμο αυτό; ρώτησε παραξενεμένος ο ‘Αλέξανδρος

—Δέν πρόκειται περί τού άν είνε φρόνιμο ή όχι, ειπε ή ‘Ασπασία.

—“Αλλά;

—“Η άλληθια είνε ή έξής: “Οτι ή έπιστολή σου, άν φτάσει στα χέρια του πατέρα σου, θά τόν λυπήσει. Ξεχνάς ότι μάς έπιβλεπουν, ότι ή έπιστολές σου κατακρατούνται;

“Ο ‘Αλέξανδρος άναστήναξε.

—Δέν τó ξεχνώ, ειπε. Τό ξερω και πολύ καλά μάλιστα. ‘Ωστόσο, έγω θά γράψω στόν πατέρα μου και θά τού ζητήσω την άδεια.

“Η ‘Ασπασία δεν θέλησε να τόν στενοχωρήσει περισσότερο.

—“Έστο, ειπε. Δέν σ’ έμποδίζω. Κάμε ότι σε φωτίζει ο Θεός.

Πράγματι, ο ‘Αλέξανδρος έγραψε τó ίδιο βράδυ στο βασιλέα Κωνσταντίνου, μία εκνευστάτη έπιστολή, σχετικώς με τó ζήτημα τού γάμου του, ζητώντας του την άδεια να νυμφευθ ή με τή δίδα Μάνου.

Κανείς όμως δεν έμαθε ποτέ άν ή έπιστολή αυτή έφτασε στα χέρια του βασιλέως Κωνσταντίνου. Παρ’ όλας τās έρευνας μας σχετικώς, δεν κατορθώσαμε να ξεακριθώσουμε τί συνέθε. Κατ’ άλλους, ή έπιστολή τού ‘Αλεξάνδρου κατεκρατήθη, όπως και τόσες άλλες έπιστολές του προς τούς γονείς του και τών γονέων του προς αυτόν. Κατ’ άλλους πάλιν, ή έπιστολή αυτή, έφ’ όσον δεν περιείχε τίποτε σχετικό προς την κατάσταση, έφ’ όσον τó περιεχόμενο της ήταν σχετικό με τόν έρωτα τού ‘Αλεξάνδρου, έστάλη εις τόν εξόριστο βασιλέα. Και ο βασιλεύς —κατά τās ίδιες πληροφορίες— απάντησε άμέσως στόν ‘Αλέξανδρο. “Η απάντησις τού Κωνσταντίνου έφτασε στα χέρια τού έρωτευμένου παιδιού του. “Ήταν επίσης έκτενης και γεμάτη πάνο.

“Ο βασιλεύς Κωνσταντίνος έγραφε στόν ‘Αλέξανδρο, ότι πολύ γρήγορα λησμονήσε τις συμβουλές του. “Οτι δεν έπρεπε να τελεση τó γάμο του, ότι έπρεπε να περιμένη.

Φυσικά, ο ‘Αλέξανδρος λυπήθηκε κατάκαρδα, διαβάζοντας τó γράμμα τού πατρός του. Την ίδια μέρα τó διάβασε στην ‘Ασπασία Μάνου. Μά ή ‘Ασπασία δεν έδειξε καμιά έκπληξι μόλις τó άκουσε. “Ήξερε καλά ότι ή απάντησις τού βασιλέως Κωνσταντίνου δεν θά ήταν διαφορετική.

—Και τώρα τί λές, Μπίκα; τή ρώτησε ο ‘Αλέξανδρος, μετά την άναγνωσι τής έπιστολής τού βασιλέως.

—Τί να πώ; απάντησε ή ‘Ασπασία ήρεμα.

—Δέν σε έξεγείρει δηλ αυτή ή κατάσταση;

—“Οχι, ‘Αλέξανδρε.

—“Οχι! “Οχι, ειπες!...

—Ναι, ‘Αλέξανδρε, ειπα όχι. Και τó ειπα αυτό, γιατί ήξερα πώς τέτοια θά ήταν ή απάντησις τού βασιλέως.

—Θαυμάζω την ψυχραιμία σου, Μπίκα!

—“Έγω τή εύλογώ, ‘Αλέξανδρε. Γιατί, άν δεν ήμου ψυχραιμη, θά είχαμε παρασυρθ ή ως τώρα σε διάφορες γκάφες.

—Γκάφα ονομάζει τó γάμο μας;

—“Όταν ένας γάμος δεν γίνεται στον καιρό του, είνε γκάφα και μάλιστα τραγική.

“Ο ‘Αλέξανδρος άρχισε πάλι να έκνευρίζεται.

Αυτή ή ήρεμία, αυτή ή άταραξία τής ‘Ασπασίας τόν έπείραζε πολύ.

—Λοιπόν, ειπε τέλος, θά περιμένουμε πολύ;

—Ναι, απάντησε θαρρατά ή ‘Ασπασία.

—Μέχρι συντελείας τών αιώνων;

—“Οχι μέχρι συντελείας τών αιώνων, αγαπητέ μου ‘Αλέξανδρε, άλλα ως πού να γυρισουν πίσω οι βασιλείς. Και να τó έρρη. Οι βασιλείς θά γυρισουν και πολύ γρήγορα μάλιστα.

—Μακάρι! ειπε ο ‘Αλέξανδρος.

—‘Ασφαλώς! έμεινε ή ‘Ασπασία.

—‘Ωστε δεν πρέπει να μιλώ στόν κ. πρωθυπουργό;

—“Οχι.

—‘Επιμένεις, Μπίκα;

—Σέ παρακαλώ πολύ, ‘Αλέξανδρε.

—Καλά, καλά, θά σ’ άκούσα, θά γίνη τó θέλημά σου.

—Γιά την εύτυχία μας, ‘Αλέξανδρε.

—“Αχ, αυτή ή εύτυχία! Πόσο άργεί! Πόσο μακριά είνε άκόμα!

—‘Ερχεται, ‘Αλέξανδρε! ‘Ερχεται!...

—“Η εύτυχία, Μπίκα;

—“Ο βασιλιάς! Και φέρνει μαζί του και τή δική μας εύτυχία και τού λαού του.

—Μακάρι! ‘Ο Θεός ν’ άκούση τās λόγια σου και να μάς έλεήσει.

“Ο θεός τού ‘Αλεξάνδρου, πρίγκιπ Νικόλαος

βουλές, ούτε σουστάσεις, ούτε άπειλές, ούτε κίνδυνου, όποιοδήποτε κι άν ήσαν αυτόι.

Πρώτη σκέψις τού ‘Αλεξάνδρου στην περίστασι αυτή, ήταν να άπευθυνθ ή στόν πρωθυπουργό. “Ελπίζε ότι ο κ. Βενιζέλος δεν θά τού έφερε πλέον καμμιάν αντίρρησι. Μά ή έλπίδα του αυτή διεψεύσθη.

“Ο κ. Βενιζέλος τόν άκουσε με προσοχή και ένδιαφέρον και κατόπιν τού σύστησε να περιμένη λίγον ακόμη καιρό, όσο να κανονισθουν τās πράγματα και να ήρεμησι ή άνώμαλος κατάσταση.

“Ο ‘Αλέξανδρος δυσασετήθηκε.

Δέν έδειξε όμως τή δυσασεκειά του.

Ευχαρίστησε τόν κ. πρωθυπουργό για τό... ένδιαφέρον του και έσπευσε κατόπιν να καλέσει κοντά του την ‘Ασπασία Μάνου. Ειπε στην αγαπημένη του τί συνέθε και κατόπιν, χωρίς να περιμένη την απάντησί της, όπως έκανε άλλοτε, χωρίς να περιμένη να τού πη και αυτή τις σκέψεις της, τής εδήλωσε ρητώς:

—Μπίκα, τās φέμματα τελειώσανε. Παντρευόμαστε!

—Πώς; τόν ρώτησε περίεργη ή δισ Μάνου.

—Πώς; Τι θά πη πώς; “Όπως παντρεύεται όλος ο κόσμος.

—Κι άν δεν βρεθ ή κι αυτή τή φορά παπάς, για να τελεση τó μυστήρις;

—Θά τολμήσουν να μου άρνηθουν! Ξεχνάς πώς είμαι βασιλεύς;

—Κι άν άρνηθουν;

(‘Ακολουθεί)